

[Kristian Nygaard.]

rusede chaufførers side. Dette hensyn må og skal veje tungere til end hensynet til chaufførerne, når de ved, hvad det er, de går ind til. Det er jo i virkeligheden oprørende, hvad aviserne næsten daglig bringer meddelelse om i forbindelse med bilens brug.

Jeg vil gerne nævne et par eksempler. Det første tilfælde fandt sted den 25. august i år. Et ungt ægtepar fra Nordsjælland — manden var 25 år — havde sammen med en ven været på besøg hos nogle bekendte. Hen på aftenen besluttede de to mænd at gå en tur, men denne „gåtur“ formede sig på den måde, at den ene, som var privatechauffør for en frue, ganske roligt uden tilladelse tog bilen, hvorefter de to kørte til Helsingør, hvor de tog ind på forlystelsesstedet „Maritza“. Her kom de i selskab med to unge piger, som de ikke havde truffet før. På „Maritza“ blev de så længe, som de overhovedet kunne; de var de sidste gæster, der tog derfra. Da de omsider måtte bryde op, satte de med 130 km.s fart kursen mod København, — og så gik det galt. I Hørsholm tørnede de mod et træ. Vognen splintredes, to blev dræbt på stedet, den tredje blev indlagt på Usserød sygehus med kranie- og lårbensbrud; hun døde kort efter. Chaufføren fik en hjernerystelse, men den var dog ikke værre, end at han en måned tid senere, efter et besøg på en restauration „Tankefuld“ i Svendborg, kom i klammeri med en håndværker fra Hundstrup på Sydlyn. Det kom til slagsmål, der endte med, at håndværkeren fik en hjernerystelse og kom på hospitalet.

Såvidt jeg ved, er der ikke faldet dom i de to sager, men jeg finder det fuldkommen uholdbart, hvis en sådan chauffør nogen- sinde påny får lov til at køre en bil.

Det andet eksempel henter jeg fra den danske brigade i Tyskland. Vi husker sikkert alle, at det er særlig udvalgte soldater, der kommer derned, og derfor virker det dobbelt pinligt, at der, efterhånden som tiden er gået, er fremkommet meddelelser dernedefra, der har givet anledning til bekymringer, men også til de mest alvorlige overvejelser om, hvorvidt de, der bærer ansvaret for soldaternes færd, virkelig er deres plads voksen. Vi må i denne forbindelse huske vel på, at brigaden er et stykke Danmark, der er sat til at løse en opgave i fremmed land. Dette forpligter, og det var vel netop derfor, de bedste skulle afsted. Nu siger man fra forskellig side, at disse soldater er udsat for store fristelser.

Måske det er således, men spørgsmålet er så, om vi, trods feltpræster og det hele, gør, hvad der er muligt for at fjerne disse fristelser.

Det eksempel, jeg ønsker at fremdrage, skyldes i hvert tilfælde ikke uheldige forhold i Tyskland, men en skæbnesvanger optræden herhjemme. To af disse elitesoldater var i sommer hjemme på orlov. De drak sig fulde, hvorefter de satte sig på en motorcykle og kørte på en af de jyske landeveje i vild fart bagfra ind i en fragtbil. De dræbtes begge, og medlidenheden samlede sig naturligt nok om de to særlig udvalgte unge mennesker. Det var i dette tilfælde en fragtbil, det gik ud over, men det kunne akkurat lige så godt have været levende mennesker, der havde måttet bøde med livet, fordi føreren af motorcyklen på grund af spiritusmisbrug ikke var herre over sine handlinger.

De to eksempler, jeg her har nævnt, kunne altså suppleres med over 500 andre af samme slags inden for et tidsrum af et år.

Desværre er det jo ikke således, at det kun er ungdommen, der misbruger den dejlige bil. Nej, overtrædere af lovens bestemmelser findes indenfor alle aldre med ret til kørekort og vel næsten ogsaa inden for alle samfundsklasser.

Skønt der nu snart er gået to år, siden hr. statsadvokat Carl Madsen var ude på sin berømte biltur her i byen, er der, saavidt mig bekendt, ikke truffet endelig afgørelse i sagen. I denne forbindelse vil jeg gerne stille den højtærede justitsminister nogle spørgsmål: 1) Hvor mange penge har staten udbetalt hr. statsadvokat Carl Madsen, siden han foretog den nævnte biltur, og hvilket arbejde har staten fået udført til gengæld? 2) Hvad er årsagen til, at statsadvokat Carl Madsen ikke har afsonet de 14 dages hæfte, han blev idømt, og er det almindeligt, at sådanne spirituskørsels-sager trækker så længe ud? Og endelig 3) Vil den højtærede justitsminister overfor folketinget oplyse, hvor meget et års færdelsulykker, forårsaget af spiritus, virkelig koster, forsaavidt det kan gøres op i penge?

Endelig har jeg et spørgsmål til den højtærede kirkeminister og den højtærede landbrugsminister. Det drejer sig om udstyknngen i de sønderjyske landsdele. Finder den højtærede kirkeminister ikke, at tiden allerede længe har været inde for udstyknng af de sønderjyske præstegårde? Det er mig bekendt, at denne præstegårdsjord i almindelighed er meget dårligt beliggende i forhold til præstegårdens bygninger, og at den ogsaa af den grund egner